

За различния път при диагноза рак

Зоя е с диагноза злокачествен рак на стомаха от почти две години. Въпреки че отказва химиотерапия, редовните ѝ изследвания показват перфектно здраве

Лилия Стамболова 02 април 2015

Зоя Антонова

Снимка: **Милен Антонов**

Зоя Антонова е на 57 г. Според официалната медицина се води в ремисия. Почти две години след диагнозата злокачествен рак на стомаха, въпреки че отказва химиотерапия, редовните ѝ изследвания (на всеки три месеца) показват перфектно здраве.

Зоя е отслабнала с около 40 кг, върнала е тялото си отпреди 37 години, желанието да се облича хубаво и радостта да е жена. Пълна е с енергия. Активният ѝ ден с непрекъсната работа започва в 9 и приключва в 21 ч. Зоя е от Видин, но след поставената ѝ диагноза започва да живее на семейната вила в село Ясен, Видинско. Като алтернатива на лечението с цитотоксични препарати избира начин на живот, който да подпомогне имунната ѝ система.

Прави дихателни упражнения и гимнастика, работи активно в къщата и в градината, ходи много пеша, пази спокойствието и баланса си, храни се умерено, изключила е от менюто си месото, млечните продукти, алкохола, газираните напитки, цигарите, бялата захар, солта и бялото брашно.

Пие билки. За първи път от 15 години насам, след като е избрала да живее по новия начин, спи спокойно по цяла нощ. „Чудя се дали е нормално да имам такава енергия – споделя. – На 30 години не съм била толкова енергична, колкото сега.“ Ето нейната история.

Съседите, страховете

През март във влака за София една комшийка ме пита със състрадателна физиономия: „Накъде? Как си? Оправяш ли се? Оздравяваш ли?“ Съседите във Видин, разбрали, че съм имала рак, още ме гледат със съжаление и неудобство. Казах ѝ: „Всичко е наред! Отивам на концерта на „Сигнал“.“ И мъжът ми, и синът ми Милен (аз имам двама сина) се наговорили, Милен взел билети за мен и за жена си Петя. И ето ме във влака. Преди не смеех да пътувам сама. Имах чувството, че ще се загубя. Като бях малка, баща ми беше плътно до мен, после се омъжих и мъжът ми застана до мен. Бях като гледана в кафез. Милен ми помогна да се оправям сама. Каза: „Ти можеш. Ти си силна. Забравяш за страха! Такова нещо няма.“ Първия път мъжът ми дойде с мен на изследвания. Втория път му викам – ти си зает човек. Взех си автобуса, от гарата – такси, отидох, оправих си нещата. И сега си ходя сама навсякъде. Милен ми помогна много да се променя. **Моят син.**

При мен няма „Не мога“. Всичко мога

Отказът от химиотерапия

Три месеца след операцията, при която ми чистиха рака, и след която моят лекар д-р Уруков ми препоръча химиотерапия заради евентуални разсейки, резултатите ми бяха идеални. Без химиотерапия. На всеки три месеца ходя на изследвания във Враца. Още на първото ми казаха, че резултатите са добри. След още три месеца бяха още по-добри. Оказа се, че всичко е чисто, няма ракови клетки, няма нищо. Един хирург във Враца, като прочете, че съм отрекла химиотерапията, ме поздрави. Според него нямало изобщо да ми помогне.

Кутията на Пандора

Седем години търпях болки в стомаха. Ходих много пъти на преглед. Имаше всякакви предположения, дори моята лекарка реши, че стомахът ми е настинал, защото съм яла сладолед. Ракът се отключи преди около две години от този стрес с кучето.

Майка хранеше кучето на комшията, който почина. Един ден се отвързало, дошло в двора, тя тръгна да го връзва, а то я напада. Блъска я на земята. Тя чупи бедрена кост. Беше й изпояло ръката. Чух я да вика. Намерих я в кръв. Беше успяла да го върже, но не можеше да мръдне... Донесох стол, сложих я да седне. Започнах да промивам раните с вода, спирт. Кучето беше захапало един камък и ръмжеше като побесняло. Викнах мъжа ми, повдигнахме я заедно. Кучето се отвърза. Нападна ме по гърдите, по краката. Добре, че не ме изпохапа. Пламен – мъжът ми, тръгна да ме спасява, то нападна него. Скъса му ризата. Изпохапа го по краката. Няма животно, което да не обичам, но му викам на мъжа ми: „Ако не го убиеш, то е побесняло, ще ни изяде.“ И Пламен, действително – с една пушка... До ден-дневен не можем да го преживеем. И той все ми вика: „Имам чувството, че съм убиец. Как можах?“

От този ден започнах да губя всеки ден по килограм. Ям и слабея. Стомахът започна да ме боли все повече и повече. И така се отключи язвата.

Верижна реакция

И докато се грижех за майка ми, една сутрин в 4 ч., изведнъж не мога да дишам, започна да ми спира сърцето. Мъжът ми ме закара в болницата. Оказа се спукана язва. Аз съм силна жена и никога не плача, но там съм викала с пълен глас: „Помогнете ми!“ Оперираха ме. Три месеца след това получих кървене. Изследваха ме два пъти със сонда и ми казаха, че на момента трябва да се оперира. Последва биопсия, защото според лекарите беше невъзможно три месеца след операция от язва да имам отново. Разбрахме резултатите от биопсията след месец.